

VILLÁMHEGY.

NÉPMONDA. NAGY IGNÁCZTÓL.

Az éj fekete fátyola mely sötétségbe sülyeszté Vízsegrád vidékét, 's csak a' sűrű felleg-
tömegből néha kirontó villámsugár terjesz-
te pillanatnyi világot a' bástyákon öröködő har-
czosak pánczélira, kiknek léptein kül semmi
nesz nem háborítá a' komor-ünnepélyü éji
csöndet. Éjféli közelge, 's az idő változék.
Éjszakraul először gyöngye, de utóbb mir-
dig növekedő szeluhanat lön hallható: a' rek-
kenő hőségü lég hűlni kezde, villámot villám
követe, a' véresék 's denevérek vijongva rö-
pülének rejtzugaik felé, tompa moraj 's csat-
togó dörgés rázkodtatá a' léget, 's az örök
aggódva húzák összebb vállalkon a' párducz-
bört. A' haragvó természet, egész dühe ret-
tentő kitörésével fenyegete. — De mi ez? A'
rémjóslatu éjmadarak rejtöznek, 's emberi
lény merész az ellenséges éjféli 's dühöngő
elemek ijedelmivel dacolni? Hah! egy vil-
lám! másik, — még világitóbb. Valóban em-
ber surran ki a' várkapun, még pedig hosz-
szas évsortul görnyesztett aggastyán, bozon-
tos ősz fűrtökkel, villogó fekete szemekkel;
— tűz a' jég alatt! — A' görnyedt éji ősz'
lábai gyorsak; alig pillantok meg őt, 's már
a' vár alatti majos kapuját megnyitván, ab-
ból pár percz mulva, horkoló barna ménen
tova robban. — Negyedóráig haladhata, midőn
a' hegyhöz érve lovát egy terebélyes tölgy alá
köté, 's libegve kapaszkodék a' meredek
bérczre. Utját iszonyu tátonóg mélység mel-
lett folytató; körülte forgószél üvöltö, alatta
hegyes szirtek nyulongtak föl a' mélységből,
's leszakadástól rettegve szorosar simultak
egymáshoz az alattuk zuhogó hegyfolyam föl-
lött, mint nehéz bűnös' lelke, halál órájában,
az élet enyészve röpülő perceihez. Végre
fölerát a' hegytetőre, 's egy mobosult sírdomb
mellett fülöngva megállapodék. „Czélnál va-
gyok, — mondá rekedt hangon, — itt a' szü-
legyilkos átoklepte sírja. Dörögj, haragvó
éj, dörögj! lázadatok föl uratok ellen, csa-
tázó dühös elemek, 's nagy munkám annál
jobban sikerülend.“ — E' szavak után ki-
bontakozék bő redőjü felköntösebül az öreg,
egy nehéz bőrszakot válláról földre állita,
's belőle következő félig érthető szavak közt,
csudálatos eszközöket 's öltönydarabokat kez-
de szedegetni: „Éjféli márt közel van; sie-
nem kell. Először is a' varázskört jegyzem
ki ez ágacskaival, melly azon fa gyökébül sar-
jadzott, mellyen Judás, az áruló, utolsó át-
kát hörgé ki jóltevője ellen. Drága pénzen
vásárlám ezta' táborhegyi remetétül; de sem-
mi, — dúsán térítind meg ez éj minden ál-

dozatomat, 's pazarfényben folyandnak nap-
jaim, még a' királyi udvart is százszorosan
meghaladva. — E' kaponyát a' sir ez üregébe
állítom, hogy a' benne égendő sárkányszirt
a' duló vihar ki ne dönthesse. — Atyád kapo-
nyájában éjjen e' sárkányszir, mondá Cai-
roban a' böics Abu Ebn Thaher, 's nem ve-
endhet rajtad hatalmat a' gonosz lélek. Kissé
borzadtam ugyan, midőn atyám sírját föl-
sám, de majd kibékül velem haragvó árnyé-
ka, ha a' nyeredől kincsekből oltárt épít-
tetek lelke üdveért. Így, — a' varázslámpa
ég, a' búv-öltöny átmelegült tagjaimon, a' rém-
ébresztő éjféli már munkálni kezd, 's bátor-
ságom mindenre kész. Most tehát, vagy so-
ha! Dúsán lépem át e' kört néhány pillanat
mulva, vagy halva lelnék meg benne holnap
a' vadleső vadászok.“

A' kaponyában égő zsír magosra lobba-
nó lángja világosan láttatá az éji ősz' alak-
ját; napbarnította arcán heves szenvedélyek
mely barázdái mutatkoznak, 's a' köztük
elterjedt lázas vorösség kiálló ellentétet ké-
pezemegő szederjes ajkival, mellyekről sű-
rűn csöpöge vér, mert idegei görcsös ranga-
tázási közt többször mélyen nyomulának be-
lőjük vaczogó fogai. Fejét magas fekete sü-
veg, egyéb testét pedig hasonló színű hosszú
öltöny fűde, mellyet ismételten jelentős je-
gyekkel 's czifrázatokkal himzett öv szoríta
derekához; kezében a' már említett ágacska-
t tartá füstös bőrtékercs fölött, mellyből pill-
anatnyi tétovázás után érthetlen nyelven, előbb
akadozva, de mindig növekedő indulatossá-
gal, olvasni kezde, míg végre emberi hanghoz
alig hasonlító orditozássá fajult. De haszta-
lan, a' mit ő várt, az nem következék; re-
megő ajki elnémulának, lábai inogni kezdé-
nek, 's már ájulás környezé, midőn végső
erejét összeszedve, ég felé emeli ökleit, 's
szikrázó szemekkel, tajtékzás közt zavart
hangokat, egyes fölkiáltásokat 's végre ká-
romlásokat riadoz, minők emberi ajkot még
soha nem fertőztetének meg, 's minőket ha-
landó füle nem hallott, az elkárhozott angya-
lak átkozódási óta. Most egy magas ter-
metű sötét alak tűnt elő a' hátszint záró szirt-
orom mögöl, 's „Hah Sátán!“ fölkiáltással
a' káromló ősz, eszmélet nélkül földre zu-
hant.

„Ki őrvöng itt e' viharos éj közepén?
— Kérdé csudálkozva a' közelgő sötét alak,
's fölélesztvén a' mécs lángját, meglepetve
folytatá: — mit látok? Dénes a' vízsegrádi vár-
nagy, az én halálos ellenségem, lelkem férgé,
illy kalandábrándos öltözetben? . . . 'S ha
boszuszomjam oltandó megfojtnám őt? . . .
Gyanu érte nem érne soha, mert a' hiszé-

keny balga nép, gonosz lelkek munkáját gyanítaná . . . . De nem, megfojtni az eszméletlent nem fogom; ő kincs után sovárog, 's gonosz lélektül véli azt nyerhetni, mint készületeibül látom; jól van, tervem kész! földönfutó bujdosóvá teendém őt, minő én vagyok, mióta lányomat meggyilkolá; 's tökéletesen meg leendek boszulva.“ — Itt a' beszéző elhallgata, mert Dénes mozogni kezdte, 's néhány pillanatnyi meredt bámulás után, félig fekvő helyzetben, e' szókat rebegé: „Kincset, Sátán, fogyhatatlan kincset adj, 's vidd lelkemet, ha husz évig parancsim rabja leendsz.“ — Szavait gúnykaczaj követé, melly közt megvető hangon szóla az idegen: „Sokra becsülöd lelkedet, Dénes ur; alig hiszem, hogy a' Sátán egyértelműlegyen az iránt ved.“

Dénes. (fölemelkedve.) Pokolbeli káprázolat, őrzöngök! vagy csakugyan nem csálnak szemeim: — Jozuah?!

Jozuah. Igen, szemeid nem csálnak; Jozuah Ben Asher áll előtted, Dénes ur, azon Jozuah, kit lelke üdvétül, egyetlen gyermekétül, megfoszta gyilkos kezéd.

Dénes. Hagyjuk azt; fiam keblén lelélem őt, 's vakmerő tettét gyilkom megbünteté. Elég becsület egy nyomorult zsidólyánynak.

Jozuah. 'S nem a' csábító érdemle inkább feddést 's büntetést?

Dénes. Önmagát bünteté a' botor; a' holt lányt Dunába lökém, 's az örült fiu utána ugrott. Sajnálom, mert magas terveim valának vele, gazdag nővel segíthetett volna szegénységemen,

Jozuah. 'S Kincseim nem felelének meg vágyodnak! Én hitedre engedtem volna tőni lányomat, csak hogy boldogíthassam.

Dénes. Kincseid? Ha ha ha! 's kincsenek nevezed nyomorult aranyhalmodat, koldus orvos? Menj keletre, nézd meg a' byzanti udvar kincseit, 's némulj el. Azoknál nagyobb kincsekkel akarok birni, vagy meghalni.

Jozuah. A' kelet forró égöve megzavará agyvelődöt.

Dénes. Hallgass, zsidó, 's pusztulj innen; fontos munkát juttata tönkre véletlen megjelenésed. Mit keresél itt?

Jozuah. Fűveket, csudatévő orvosságoknak! (gúnynyal) 's nem a' Sátánt, kit föléb-reszteni nem tudál.

Dénes. Átkozott légy, ronda zsidó.

Jozuah. Te áldva, érdemed szerint, Dénes ur. A' király örvendne, ha tudná, hogy várnagya illy derék bűvész.

Dénes. Fékezd nyelvedet, vagy töröm örökre lelánczolja.

Jozuah. Ha erőmtül nem rettegnél. De ne czivódjunk, Dénes ur. Te megöléd lányomat 's fiad vele együtt a' Duna fenekén lelé nyughelyét. Ez utóbbi körülmény boszumat csilapítja. Szánni kezdem sorsodat, 's kincszomjadat kielégitem. A' rabbik régi iratai, mint hallhatád, sok bölcseséget foglalnak magukban; több mély 's titkos tudomány közt, azt is megtanulám belőlük, mikép kell járomban igazni a' gonosz lelket, 's uralkodni kincsein . . . .

Dénes. Porba borulva kérlek . . .

Jozuah. Értelek; a' nagy titkot kész vagyok egy föltét alatt közleni veled. . .

Dénes. Mindent, mindent, csak szólj.

Jozuah. Halld tehát. Esküdjél, hogy holnap e' tájt elhagyván, többé vissza nem térsz, mig embert nem találsz, ki e' helyen, a' rémek órájában, önkényt tárandja keblét halálós döfésednek!

Dénes. 'S miért ezt?

Jozuah. Mert csak az önykéntes áldozat vérevel hódíthatod meg azt, kit most haszaltalan hívál.

Dénes. Zsidó, néped csalfagságról híres: de titkos erő kénytet, hogy hitelt adjak szavadnak. Ám esküszöm, kívánságod szerint, 's távozom; — ha megcsalál, rettegj boszumtól.

Jozuah. Szavad szerint legyen. Sok szerencsét az utra, Dénes ur, 's minden jót, mit érdemelsz.

A' zsidó ez utóbbi szavait már nem hallá Dénes. Agg csontjait a' remény ujonan megérezte, 's a' hetven évü ősz, fürgé süheder gyanánt pattant a' hegy allján tomboló paripára, 's pár perc mulva már ennek dobogását is alig lehet hallani, 's csak Jozuah gúnyhahotája hangzék a' bérczi vízhangszárnyain. — „Hah! — kiálta eddig fekezett dühe egész kifakadásával — emberevő pogánynál gonoszabb keresztyén, milly könnyen engedé hálóba keritetni magadat. Gyáva szenvedély kegyetlen rabja! — Egyetlen lányom, szerelmes Eszterem: tehát a' Duna hullámi ölelik karsu testedet, 's szemeid bája néma halaknak szolgált kedvelt prédára utmutatóul?! Mindeddig a' hihetlent is megtörténhetetnek reménylén, azon gondolat nyujta némi vizsgáztatást lelkemnek, hogy kedvesed talán megmenté éltedet, mivel holttestedet nem lelélem; de már most a' végső reménység is elenyészett keblembül, 's fájdalom csak azon hullámok enyhítendik, mellyek szederjes ajkakat csokolják. Ugy van, utánad megyek, kedves gyermekem, 's bátran közelítendhetek hozzád a' tulvilágban; mert megboszultalak. Uram, Jehovah! hallgasd meg mindenhatóságodat porban imádó

szolgád kérelmét: tedd nyomorulttá 's földönfutó hontalan kétségbeesett istentagadóvá a' kegyetlen keresztényt, ki engem földi menyememtől megfoszta; zárd el nőrokonai ölet, hogy vére 's nemzetsége örökre kihaljjon a' földről; üldözd minden kín és nyomorral, mint a' belpoklos Hióbot; aranyát változtasd hamuvá, házat zsarátnakká 's nevét a' görbe áruló kigyóévé; fű nőjön ajtaja előtt, 's éhség üljön asztalánál! Sammael bénítsa meg tagjait; Safiri ördög vegye el szeme fényét, 's nyelve — szolgálja küszöbén kolduljon meghallgatás nélkül kenyeret! Eljen, éljen, századokig nyomorban 's keservben; aztán pedig irgalom nélkül hurczoltasd őt a' Gehenna fogyhatatlan lángjai közé. Amen!" — Iszony átká végszavait csaknem őrjöngve dörgé Dénes után a' zsidó, — 's másnap közel Ó-Budához egy holttestet fogának ki a' Dunából a' halászok, mellyet azonnal a' híres zsidó orvos Jozuah Ben Asherének ismertek.

(Vége a' követhetik.)

KÖLTŐI ÁL BOLDOGTALANSÁG.

FRANKENBURG-TÓL.

„A' fülmile, úgymond Byron, sértett kebel-lel énekel legszebben, 's a' költő, ha boldogtalan.“ Azonban igen finom tapintás kell ahoz, hogy műveiből a' valódi boldogtalant megismerhessük, miután a' legnagyobb fájdalom, úgy mint a' legnagyobb öröm, titkon szeret maradni, 's érzése' nyilvánítása csak rendkívüli esetek által előhivatni.

Sok az embereket kerüli, mert általuk többször megcsalott; több a' világot, mellyben szeretlen vágyai' képzelt honát nem lelé; legtöbb különködésből a' társaséletet, a' nélkül, hogy szándéka lenne, abba többé vissza nem térni. Kinek mélyebb betekintés engedtetik az emberi szív rejtekébe: könnyű következtetést tehet, mikint lélektani elvek szerint e' három közül egyik sem boldogtalan. Nem az első, mert önhaszna' kijátszása gerjeszte szívében embergyűlölséget, melly lelkének nem adott erőt, elleninek megbossátani, 's gyávan futja az alkalmat, hol bizonyos győzelmét csak nagyobb küzdéssel kellene kivívnia; nem a' második, mert ennek állapotja hasonló az eszelőseéhez, kinek világos fogalma nincs kívánatról, 's ha a' lehetetlenség árkanak vakmerően rohanó a' mélységbe zuhan és lábát töri: bizonyosan az árkat okozandja mindenek előtt, melly oly széles volt, hogy azon át nem szökheték; ennek lelki élete' árnyékoldalai állandó benyomás nélkül enyésznek el ismét, 's ha szerencsétlennek tartatik is körétől, magában még sem boldogtalan; — nem a' harmadik, kinek szándékát pillanati kedély vezérli, melly mint egyszerre magányéletre számuzé őt, úgy a' dolgok' csekély változásával ismét visszavezeti a' társas-körökbe. Igazi boldogtalan az, kitől a' végzet or-

keze egyszerre elrabolá mindazt, mi neki ez életben üdve, boldogsága, mindene volt; kinek szellemvilágában az érzeleméltető nap lebukott; kinek egerül a' csillagok lehulladoztak 's a' hold örökre elfogyott; kit a' nem érdemelt átok, szellemhónának örömeitől a' porvilág szivatagába lökött ki. — Illy boldogtalanság, az élet legfensőbb poezi-se. Az illy boldogtalan' szive tengerhez hasonlít, mellynek fenekén, mint annyi drága gyöngyök, eltemetvék a' bűnnek vércseppjei, az érzés' kristályfényű könyűi, mellyeket a' kincssovárgó sorsnak vigyázva kell kihálászni a' tiszta mélységből, nehogy gyöngédtelen érintés által fényüket örökre elveszítsék. —

Egy nevető gúnyalak 's egy műgenius lebeg a' kebel és elme szülőtti fölött. Az első mindig harsányul felkaczag, ha valamely daljáték' hősét egy mesterséges trillával hallja kimulni a' világból; mert szerinte, a' való élet itt torzképpé változik, és az érzések bohóc-bábokká, mellyek piszegő mosollyal rejtik el a' nézők előtt kidúlt szívöket; a' műgenius eddig mélyen hallgat, de ha költőkedvenczire emlékezik, — kik lerombolt életszerencsét, összezúzott vágyakat és reményeket szinelve, izdattan felhajhászott boldogtalanságuk' terhe alatt meggörnyedve, azt minél előbb nyilvánítani sietnek, 's szorgos vigyázattal simítják egyszersmind a' neta án johangzás elleni verseket: ekkor összecsapja csillámlo szárnyait, és szánakozó pillantattal készül tova szállani.

Vannak, mond a' gúnyalak, — 's elzárja a' műgenius' útját, — főkép a' költők között álboldogtalanak; 's a' legfuresább ellentétekre akadnánk, ha ezen érzésbeteges, szívfelfúvottaknak személyes viszonyai megismerkedésétől nem tiltanók fáradságunkat; ha azon homályképekbe burkoló szerelemről, melly a' gócznál kezdődött 's a' téglázóvasnál végződek, a' fátvolt lelemelők, 's a' fényes hivatalokról és dörgő hintókrul álmodozót, kinek neve legfőlebb egy három szekér murváról szóló nyugtatványon diszelg, 's ki egész életében a' bakról lejjebb nem mozdítatott, egy prósai vállrázással fölbeszertenők; azonban valamint a' költő' műveiben annak privat életét nem illik tekintete vennünk, úgy ennek részéről fölötte szükséges, hogy művei olyanok legyenek, mellyek lelkiállapotját a' külvilágtól elrekeszék, 's midőn szellemiebb létet hordoznak magukban, a' testi szükségek' kielégítésén annyira, 's tán oly igenis nagy mértékben ne csüngjenek. Ne akarjanak szánakozást kicsikarni, hogy hírnevet szerezzenek; ne hiúságuknak áldozni, bár a' tömjént templombul kell is elorozniok, hogy áldozni tudjanak. Ne akarják lelki trappistákkint érzésüket mint egy czitromot kisatolni, hogy keserű levet adjon; mert a' lé könnyen fanyar izüvé válik, 's az öncsaló szív' kérkedő hirádasai, mint icarusszárnyak olvadnak el az igazság' napfénye előtt.

,Az igazi költő, ki mélyen van beáztatva hivattatása' szent titkaiba, műveit nem fogja a' hírnév' sima talajára építeni; szívéből nem fog kan-diszkevényt csinálni, melynek nagyító üvegein nézi a' sokaság a' felgördülő ujnyi nagyságu képeket. Egy az idők' viharától lerombolt tölgy' egyetlen zöld leveléhez hasonlítson a' boldogtalan kebel' ezen mennyei lakosa, mely a' hervadó ága-kon a' szálaiba szívárgó gyöngye harmat' nedvétől épen tartatik, míg egy hatalmasabb orkán ismét-telt dühétől egészen le nem foszthatik. A' valódi költő, boldogtalansága' panaszával, mint az örökös zsidó, bevándorolja reménytelenül az egész vilá-got; vágyai ideálját, melyet legtisztább szépség-ben hordoz kebele, mindenütt keresvén; 's ha mesz-sze útjában szenvedéseit csak némileg megértő rokonlelkekre talál, örömet száll bé hozzájuk, míg egy csudagyönyörű éjnek feljövő esillagaitól titkon indulása ösztönözve, bucsu nélkül hagyja el vendégszerető gazdáit. Nem fogják ezek rej-télyes távozását kárhoztatni, mert sejteti és meg-érteni tudják annak mélyebb okát, és sok évig emlékeznek még finom gyöngédséggel vissza sze-retett vendégökre, kinek mély érzéseit már ápo-lák, mielőtt arra felszólítottak volna. Senki közü-lők nem fogja őt hiúságról vádolni, mert nem hi-zik, hogy az csak perezt' is kipótolhatná remény-telen elete' tavaszának.'

A' gúnyalak elhallgata, 's a' műgenius' né-mán nyujtá kezét a' békülésre.

LITERATURI VILÁG.

Kunoss-tul.

Alig van tárgy, melyről napjainkban olly nehéz, mondhatnám olly veszedelmes dolog írni, vagy szólni, mint literatúránk legujabb viszonyairul.

Ki rágalmat és üldözést erős lélekkel tűrni, szen-vedni nem tud; ki sötétben koholt tervek ellenébe a' nyilvánosság megismertető fákláját kitűzni nem elég bátor; ki hír-nevet 's literatúrai ingenyövedelmet és rangot vadász; ki a' literatúrai zsarnokok' zsámolya előtt rabszolgailag térdet 's fejet hajtani megszokott: az ne feszegetse literatúrai viszonyinkat; különben — áldo-zatja lesz merészletének.

Jó, hogy mindig találkoztak szilárd keblűek, kik magokat a' nagy közönségért 's az úgy szentsége miatt minden törtenhető balesetért elszánák. — Illy elszánás szüli az e' lapokban megjelenendő literatúrai világ köz-leményit is; melyekre nézve idejénkorán nyilatkozatom, — 's ezt jól megjegyeztem! — hogy azok a' ho-ni tudományosság történetíróinak (historia literaria) megannyi hiteles adatai gyanánt tekintendők; mert minden általam nyilvánítandó állítást kész leszek bármikor igazolni, 's a' személyek, hely és idő megnevezése ál-tal alaposnak bebizonyítani. Szükségnek tartom továb-bá megjegyezni, hogy valamint soha semmiféle czéh-nek tagja, vagy czéhbelsőségnek barátja, pártolója nem valék, 's lenni nem fogok: úgy semmiféle párthoz tartozni nem akarok; egyszersmind, hogy az

általam igazságosnak talált pályátul melléknézet, vagy bármiféle ármány eltántorítáni nem fog, 's bosszuállás soha nem irányozandja munkálatimat. Tetteim egyedüli vezére: meggyőződés e m. Ha ez másokkal egye-ző fogna lenni: épen nem vonakodnám azokkal együtt futni meg pályámat, 's örülnék ha minél több rokonkeblű honfiat találnék, ki soha nem cselekednék mást, mint meggyőződésével egyezőt! — Hogy pedig legy-en némi ellenőrség a' literatúrai világban is: kötele-ségemnek ismerem, az egyéb folyóiratokban megjelenő literatúrai híreket 's viszonyokat figyelmes szemmel kísérni, 's a' föltűnő, — hibás vagy alaptalan hír-le-ményeket 's állításokat idézni, megczafolni vagy vissza-torlani. Mivel azonban az igazság 's józan mérséklet hangja garázdálkodó nem lehet, 's az indulatoskodás az igaz ügynek is ártani szokott: literatúrai viszonyinkrul szóló czikkelyeim illedelmesen, a' csillapult kebel nyug-almas hangján lesznek írva; hogy lássék, mikép a' közönség 's íróársim iránt, tisztelettel 's méltánlylattal viseltetni akarok és tudok.

VIRÁGNYELV.

Garay- és Kunoss-tul.

E' cím alatt fogjuk a' természet kedvelőivel meg-ismertetni a' virágok titkos jelentéseit, melyeket nekik népszokás, költői lélek, vagy kitűnő sajtáság tulajdonít. Közleményinket a' virágzás idejéhez fogjuk alkalmazni; miután pedig a' tárgy kimerítve leend, — be-tírendbe szedve, különösen kinyomtatva is fogunk az egész virágnyelvvél kedveskedni e' folyóirat hű elő-fizetőinek.

Hóvirág.

A' jeges föld is terem virágot. —
E' szavakban sorsom' írva látod.

Ibolya. (Fehér.)

Szüz szemérem, szende elvonultság,
Drága gyöngye volt 's lesz a' világnak;
Birni vágyók, — kik becsülni tudják,
Rejtekeiben is reá találnak.

Ibolya (Kék.)

Szerelmem' hűbb képét nem adhatom. —
Titkon virúla föl könyharmaton.

Ibolya (Tarka.)

O hidd nem boldogulsz,
Üdvöt hiún reméllsz:
Ha csendbe nem vonulsz,
'S nem házkörödnék élsz.

Télizöld v. Boncs-virág.

Szerelmem olly nagy, olly meleg,
Hogy sem vihar sem főrgeteg
Nem oltja el,
Mig a' halál rá nem lehel.

Sofa-virág.

Ki baj között segíteni kész,
'S jutalmat, önhaszont nem néz, —
Ki érted adja önmagát:
Ez a' valódi hű barát.

(Folytatjuk.)

Mai számunkhoz egy eredeti hangmú van csatolva.